

Brodas Bros

És una companyia catalana de *hip-hop*, dansa i cultura urbana. Els germans Pol i Lluç Fruitós van crear-la a Barcelona el 2006 i des dels inicis les germanes Clara i Berta Pons s'hi integren representant la part femenina del *hip-hop*.

El primer espectacle de la companyia va ser *Hip-hop, urban dance* (2006), amb un alt component didàctic. L'espectacle narra la història del *hip-hop* i explica els diversos estils de ball en aquesta cultura. Poc després els Brodas Bros van començar a treballar en l'espectacle següent, *Hip-hop batega*, de vint minuts de durada. L'any 2008 van crear el seu primer xou per ser interpretat en un teatre, titulat *IVA incluído*, que es va presentar en nombrosos festivals. Aquest espectacle va dur els Brodas Bros a crear un nou xou amb el títol homònim de la companyia, que van veure més de 25.000 espectadors a Barcelona. El 2012 van estrenar, en el marc del Festival Grec de Barcelona, l'espectacle *Concierto concepto*, que van readaptar el 2015 al Coliseum de Barcelona. Per tal de celebrar una dècada d'existència van presentar l'espectacle *Brodas Bros 10 anys*, també al Teatre Coliseum de Barcelona, de l'1 al 24 de gener de 2016.

A més, Brodas Bros compta amb una escola de dansa que van fundar a Barcelona, el 1987, els pares del Pol i el Lluç.

Pedro Alcalde Director

Va néixer a Barcelona, on va estudiar piano, flauta, violí i composició. Es va llicenciar en filosofia per la Universitat de Barcelona el 1982. El 1984 va obtenir el títol de Master of Arts a la Universitat de Columbia (Nova York), on va estudiar composició i direcció d'orquestra. El 1988 es va doctorar en filosofia i musicologia per la Universitat Lliure de Berlín (Freie Universität Berlin). Del 1990 al 1996 va treballar a la Filharmònica de Viena i a la Filharmònica de Berlín com a assistent de Claudio Abbado. Des del 2004 ha compost la música de sis ballets per a Nacho Duato i la Compañía Nacional de Danza. Ha dirigit nombroses orquestres, entre les quals destaquen les de Madrid, Barcelona, Berlín, Frankfurt, Roma, Bolonya, Ferrara, Osaka i Sant Petersburg, en una llarga llista de sales de concerts i teatres d'òpera de tot el món. Ha dirigit la música composta per Alberto Iglesias per a la primera pel·lícula dirigida per John Malkovich: *The dancer upstairs*. Des del 2009 imparteix cursos com a professor convidat a la Universitat Carlos III de Madrid.

Orquestra Simfònica del Vallès

Va néixer el 1987 en el si de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell i molt aviat s'estructurà com una societat anònima laboral, en què els treballadors en són alhora els propietaris. La seva activitat se centra a la ciutat de Sabadell, amb una temporada pròpia i com a orquestra del circuit Òpera a Catalunya, i al Palau de la Música Catalana, amb el cicle de concerts Simfònics al Palau. N'han estat directors titulars A. Argudo, J. Mora, S. Brotons, E. Colomer, D. Giménez Carreras i Rubén Gimeno. A partir de setembre del 2017 el director titular serà James Ross. Ha rebut el Premi Nacional de Música 1992, atorgat per la Generalitat de Catalunya, i la Medalla d'Honor 2012 de la ciutat de Sabadell.

DISSABTE, 17 DE SETEMBRE DE 2016 – 19.00 h
Simfònics al Palau Sala de Concerts

Pere i el llop de Prokófiev

Disseny gràfic: Clase bon (www.clasebon.com) Fotografia portada: Pig Studio (www.pig-studio.com). Dipòsit legal: B-15190-2016

Comparteix la teva experiència del concert a Twitter: **#PereLlop_osv** a @osvalles. Trobaràs més informació sobre les obres, els compositors i els intèrprets al web www.osvalles.com, dins l'apartat **notícies**, Impressions entre bastidors.

Troba'ns a:
www.palaumusica.cat
www.orfeocatala.cat
www.osvalles.com

Concert en col·laboració amb:

L'OSV forma part del:

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEÓ
CATALÀ

Ajuntament de
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE EDUCACIÓN, CULTURA Y DEPORTE

inaem
INSTITUTO NACIONAL DE ASISTENCIA TÉCNICA

Patrocinadors principals:

Patrocinadors:

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Brodas Bros
Lluç Fruitós, narrador
Pedro Alcalde, director
Orquestra Simfònica
del Vallès

Orquestra
simfònica
del Vallès

Programa

I

Serguei Prokófiev (1891-1953)

Marxa en Si bemoll, op. 99

Maurice Ravel (1875-1937)

Ma mère l'Oye: 5 pièces enfantines (suite)

1. Pavane de la Belle au bois dormant
3. Laideronnette, Impératrice des pagodes
5. Le jardin féérique

Serguei Prokófiev

Marxa en Si bemoll, op. 99

Pere i el llop, op. 67

Durada aproximada, 60 minuts

“Volem que la música clàssica torni tenir significat per al públic contemporani” Pedro Alcalde

“*Pere i el llop té una manera tradicional de presentar-se* –explica Pedro Alcalde–. *És una obra concebuda per a orquestra i narrador. Per això, el més habitual és sentir una partitura que es va aturant per donar pas a la veu del narrador. [...] Quina és la nostra proposta, en què es diferencia? Quan tens un grup de ballarins i intèrprets que duen a terme l'acció narrada, sovint ja no necessites descriure l'acció perquè l'estàs veient, amb la qual cosa disminueix la presència de la veu narrativa a favor de la música i del ball.*” La proposta, d'alguna manera, s'acostaria més al musical. “*Musicalment és un guany* –afegeix Alcalde–, *en el sentit que tradicionalment la partitura queda una mica amagada sota la veu i aquí guanya presència, però sense perdre narrativitat, perquè comptem amb l'expressivitat de l'acció i del ball.*”

Ho corrobora Lluç Fruitós, al capdavant dels Brodas, que serà el narrador i un dels ballarins. “*Malgrat que la dansa sempre té un punt d'abstracció (no és un art narratiu en si mateix, com tampoc no ho és la música), aquí s'inscriu en un context narratiu molt concret, subjecta a una dramaturgia precisa, amb la qual cosa tot resulta molt clar.*” A banda que una part de la narració, efectivament, persisteix. Els Brodas, d'altra banda, no són una companyia de dansa clàssica, ni tan sols contemporània. Són una companyia de dansa i cultura urbana que es mou entre el *poping*, el *locking*, el *break dance* i el *hip-hop*. Aquesta serà, doncs, la segona particularitat de la proposta que ens presenta l'Orquestra Simfònica del Vallès. No és el primer cop que els Brodas s'acosten a la música clàssica, m'explica Fruitós, però sí que és el primer cop que actuen en directe amb una orquestra simfònica. I n'estan molt excitats, “encantats” amb el repte.

Es parla molt de com treure la música clàssica dels *santuaris* en els quals sovint està *custodiada* i que, ironitza Alcalde, tenen una sospitosa similitud amb la sala de les mòmies del Museu Egipci; es parla de com fer-la present sense banalitzar-la, “*per a això no necessites música clàssica, ja en tens d'altres!*”. Alcalde esmenta Glenn Gould i la seva interpretació de les *Variacions Goldberg* de Bach com a referent. A Gould, el músic que probablement ha retut el més gran tribut a Bach en tota la història, “*no li interessava en absolut el que Bach hagués pogut pensar de la seva interpretació* –explica Alcalde–. *El que ell pretenia era que la seva interpretació tingués sentit per a ell*”. I això és el que pretenen Alcalde i els Brodas, que *Pere i el llop* sigui significatiu per al públic que l'anirà a veure el proper 17 de setembre: els nens i els seus pares, mares, avis. Si a més aconseguixen aquesta mena de comunitat intergeneracional, Lluç Fruitós, em confessa, se sentirà “*molt feliç*”. “*Haurà estat tot un èxit!*”

Eva Muñoz, escriptora i periodista. Col·laboradora habitual de l'OSV.

Pots llegir l'article complet i un breu comentari dels compositors i les obres a www.osvalles.com. Font: www.osvalles.com/noticies

La música, per a qui és?

Quan sentim una peça, sigui clàssica o moderna, el més habitual és preguntar-nos: de qui és? És a dir, busquem reconèixer-ne el nom del compositor, o la versió de l'orquestra que la interpreta, o la veu del seu cantant. Recordo que a casa, on sovint hi havia posada la ràdio clàssica, el meu pare endevinava sempre l'autor del que estava sonant i quan el locutor donava finalment les referències, a mi m'agafava una suor freda: com podia saber-ho, el meu pare? Algun dia podria fer-ho, jo? Però encara ara, quan sento els primers compassos d'una cançó, sóc incapaç de reconèixer-la i la pregunta “de qui és, això que sona?”, em fa sentir profundament inculta i estrangera al món de la música en general.

Tot canvia, però, si girem la qüestió i ens preguntem: “per a qui és la música?” El mapa d'autors i de referències es converteix en una geografia d'orelles, de sentiments, d'afectes, de records, de sorpreses i de sensacions sempre per referir i per descobrir, i on tots podem trobar un lloc. D'aquesta manera, la música deixa de ser un conjunt de referències per esdevenir un lloc comú. Com la poesia, com l'art, com la literatura i com la filosofia, la música no és de qui la fa, sinó de qui la necessita.

En l'àmbit de la filosofia, que és el meu, sempre es planteja la qüestió de si la filosofia és útil o inútil. És una pregunta que té mala intenció, perquè apunta a la possibilitat de reduir, com s'està fent, la seva presència en l'àmbit educatiu. El mateix podríem dir de la música. Però el que amaga aquesta pregunta per la utilitat és la possibilitat de preguntar-nos per la seva necessitat. No es tracta de justificar-la, sinó d'adreçar-la: per a qui són necessàries expressions col·lectives com la música o com la filosofia?

L'Orquestra Simfònica del Vallès ha sabut fer aquest gir i plantejar el seu treball adreçant la música, en comptes de representant-la. Els seus músics no volen ser portadors d'un patrimoni petrificat, davant del qual fer reverències o distingir-se, sinó que tornen a la música la seva funció més viva, que és la de poder-nos trobar, tocant i escoltant, entorn de les emocions fonamentals de l'existència humana. Per això han obert, també, els seus processos de treball a la dimensió cooperativa de tot allò que té sentit fer junts, tant en l'aspecte econòmic, com social, com artístic i cultural.

Vivim temps en què moltes dimensions fonamentals de les nostres vides personals i col·lectives estan en joc. No podem continuar com si res, però tampoc paralytitzar-nos o pensar que ho podem començar tot de zero. Cal continuar tocant, però podem canviar la manera com fins ara hem tocat la música i hem tocat el món. L'Orquestra Simfònica del Vallès ens invita, amb la continuïtat del seu treball, a compartir un any més aquest repte.

Marina Garcés, filòsofa

DISSABTE, 15 D'OCTUBRE 2016 — 19.00 h
Simfònic 2 — Sala de Concerts

La Quarta de Mahler

H. Gorecki, *Danses en estil antic*
K. Szymanowski, *Cançons de la princesa d'un conte de fades, op. 31*
G. Mahler, *Simfonia núm. 4*

Iwona Sobotka, soprano
Victor Pablo Pérez, director
(principal director convidat)
Orquestra Simfònica del Vallès